

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Daňkové a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci **žalobců a) E.R. a b) E.R., zastoupených JUDr. Ivanou Čadkovou, advokátkou, se sídlem Modřínová 2, Plzeň, proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 15. 10. 2010, čj. RR/2924/10**

t a k t o :

- I. Usnesení Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 15. 10. 2010, čj. RR/2924/10 s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobcům náklady řízení ve výši 12.980 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Ivany Čadkové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě ke Krajskému soudu v Plzni se žalobci domáhali zrušení usnesení žalovaného ze dne 15. 10. 2010, čj. RR/2924/10 (*dále jen napadené usnesení*), kterým bylo rozhodnuto, že se nevyhovuje žádostem žalobců o uplatnění opatření proti nečinnosti, a to pod bodem I. ze dne 27. 7. 2010, postoupené žalovanému Městským úřadem Rokycany, ve věci územního souhlasu sp.zn. 505/OST/10 „Úprava veřejného prostranství u klubovny obce Klabava oddechová zóna pro děti a mládež“ a pod bodem II. ze dne 20. 8. 2010 ve věci výkonu veřejné správy u Městského úřadu Rokycany – nesprávné a nezákonné vydání územního souhlasu sp.zn. 505/OST/10 ze dne 14. 6. 2010, čj. 5411/OST/10

(*dále jen územní souhlas*). Žalobci dále navrhovali zrušení i územního souhlasu a přiznání jim práva na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

2. Žalobci jsou spoluvlastníky pozemkové parcely č. 240/3, k.ú. Klabava. Dozvěděli se, že byli někteří spoluobčané osloveni obcí Klabava jako účastníci možného územního řízení se žádostí o souhlas s využitím části pozemku p.č. 244/1 pro vybudování dětského hřiště. Ve stávajícím územním plánu obce Klabava je přes tento pozemek vedena příjezdová cesta k pozemku žalobců, proto se domnívali, že by o této akci měli být informováni. Navštívili proto Městský úřad Rokycany, odbor výstavby (*dále jen stavební úřad*), kde požádali o informaci a dozvěděli se, že byl vydán územní souhlas.

3. Dne 30. 6. 2010 požádali stavební úřad o zrušení územního souhlasu, který jim byl v kopii doručen 12. 7. 2010. S datem 14. 7. 2010 jim bylo doručeno sdělení stavebního úřadu, že není důvodu územní souhlas rušit. Dne 27. 7. 2010 podali doplňující důvody nezákonnosti územního souhlasu a požádali o nahlédnutí do dokumentace, což jim při osobní návštěvě bylo odepřeno s odůvodněním, že nejsou účastníky. Na jejich podání z 27. 7. 2010 nebylo nijak reagováno, proto podali k žalovanému obdobné podání datované 20. 8. 2010. Protože se obávali, že nebude ze strany správních úřadů vůle zabývat se zákonností územního souhlasu, podali u správního soudu proti územnímu souhlasu žalobu, která byla dne 12. 10. 2010 pod sp.zn. 57A 76/2010 odmítnuta a v odůvodnění se mj. uvádí, že obě podání žalobců jsou odvoláním proti územnímu souhlasu a stavební úřad je předložil krajskému úřadu k rozhodnutí o odvolání. Žaloba byla tedy podána proti rozhodnutí I. stupně, když o odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí nebylo správním orgánem II. stupně dosud rozhodnuto. Krátce po doručení usnesení soudu bylo žalobcům doručeno napadené usnesení, kterým ve smyslu výkladu správního soudu je rozhodováno o odvolání proti územnímu souhlasu.

4. Předmětem územního souhlasu byla změna využití území pro účel „Úprava veřejného prostranství u klubovny obce Klabava - oddechová zóna pro děti a mládež na pozemcích st. p. 176 a pare. č. 244/1 v k.ú. Klabava“. Záměr byl územním souhlasem vymezen tak, že novým využitím území je plocha 23 m x 11 m na pozemku p.č. 244/1, který je trvalým travním porostem, která bude využívána jako oddechová zóna pro děti a mládež (multifunkční sestava, kolotoč, houpačka). Pozemek p.č. 244/1 je funkčně spojen s pozemkem p.č. 240/1a užíván jako veřejné prostranství, oba jsou ve vlastnictví obce a pozemek p.č. 240/1 přímo sousedí s pozemkem žalobců č. 240/3. Oba pozemky jsou dle platného územního plánu zatíženy koridorem přístupu k pozemku žalobců. Vydáním územního souhlasu se žalobci cítí být zkráceni ve svých procesních právech i v právech vlastníků nemovitosti.

5. Důvody, pro které žalobci považují postup a napadené usnesení za nezákonné jsou: 1) nesprávná a nezákonná forma rozhodnutí, jelikož o odvolání je třeba vydat rozhodnutí, nikoliv usnesení; 2) vadné uvedení ustanovení správního řádu ve výroku (§ 80) pro rozhodnutí o odvolání; 3) nesprávné a nezákonné posouzení podání „dle jeho obsahu“, když již v názvu podání žalobců se uvádí názor na vydaný územní souhlas, tj. nesprávnost a nezákonnost, nikoliv nečinnost; 4) nedůvodnost postupu podle § 80 spr. řádu; 5) nepravdivé údaje ve výroku i v odůvodnění.

6. Nesprávnost a nezákonnost postupu odvolacího orgánu je zřejmá z podání žalobců, na které bylo napadeným usnesením reagováno. Žalobci žádali o přezkum územního souhlasu, napadali jeho zákonnost a upozorňovali na svá práva, která byla ohrožena či přímo porušena (práva procesní). Z nepochopitelných důvodů došlo k vydání napadeného usnesení. Správní orgán má možnost posoudit podání podle jeho obsahu, obsahem žádného z obou podání však nebylo, že by stavební úřad neučinil ve lhůtě to, co měl učinit. Obsahem podání byl jeho nezákonný a nesprávný postup při vydání územního souhlasu. Odvolací orgán tak překročil možnost své úvahy, jelikož požadavek žalobců v obou podáních byl naprosto zřejmý a nebyla jim nečinnost stavebního úřadu, ale nesprávnost a nezákonnost jeho postupu při vydání územního souhlasu. Žádné z podání žalobců nebylo označeno jako žádost, jak se uvádí ve výroku usnesení. Z odůvodnění usnesení vyplývá, že odvolací orgán nezná podstatné skutečnosti, resp. skutečnosti, které uvádí v odůvodnění, jsou nepravdivé. Je pravdou, že v současné době probíhají práce na zadání změny územního plánu, pravdou však také je, že dle stávajícího územního plánu obce Klabava je přes pozemek určený k umístění zařízení dle územního souhlasu ze dne 14. 6. 2010 veden koridor přístupové cesty k pozemku žalobců, který je tímž územním plánem určen k zastavění domem pro bydlení. Žalobci navrhli obci zřízení věcného břemene práva průchodu a příjezdu přes dotčené pozemky.

7. Žalobci byli zkráceni přímo ve svých procesních právech, jelikož jim nebylo protizákonným postupem stavebníka (obce) a žalovaného umožněno účastnit se řízení, resp. postupu, který nahrazuje správní řízení, postupem podle § 96 stavebního zákona. Obec porušila zákon tím, že neprovedla vyvěšení záměru v místě stavby, stavební úřad tím, že tuto nezákonnost akceptoval, navíc určil okruh účastníků řízení v rozporu s § 85 stavebního zákona. V důsledku vydání územního souhlasu jsou žalobci zkráceni ve svých právech vlastníka nemovitosti, jelikož jim byl fakticky znemožněn přístup k jejich nemovitosti, zaručený platným územním plánem. Územní souhlas nepřesně vymezuje plochu pro nové využití, neodděluje geometricky plošné vymezení nového využití území, nestanovuje vzdálenosti tohoto nového využití od hranic, od komunikace apod. a tedy nesplňuje náležitosti vymezení a obsahu toho, co má být územním souhlasem řešeno. Přestože územní souhlas není deklarován jako rozhodnutí, je výsledkem postupu, který vede k umístění stavby, zakládá, mění nebo ruší práva osob, nahrazuje územní rozhodnutí a postupem podle § 154 a násl. správního řádu musí respektovat základní pravidla a zásady správního řízení. Přestože žalobci žádali o nápravu, stavební úřad vady postupu neuznal a odmítl se dále územním souhlasem zabývat. Důkazy o tom, že se záměrem nelikviduje přístup k pozemku žalobců, neposkytl. Po odvolacím řízení nedošlo k žádné nápravě, naopak postup žalovaného prohloubil zásah do práv žalobců a znemožnil jakkoliv se u odvolacího orgánu domoci dodržení zásad správního řízení a správnosti a zákonnosti rozhodování.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby a trval na tom, že podání řádně posoudil podle obsahu a rozhodl o nich v souladu s právními předpisy. Žalobci se jimi domáhali zrušení územního souhlasu, stavební úřad jim však nevyhověl a nezahájil přezkumné řízení. Žalovaný nemohl podání žalobců vyhodnotit jako odvolání, protože odvolání lze podat pouze proti rozhodnutí a územní souhlas není rozhodnutím. Na tomto názoru žalovaný trval, i když mu

byl znám rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1As 92/2008.76, podle něhož je územní souhlas rozhodnutím a tudíž proti němu lze podat odvolání. Tento rozsudek je zatím jediný s takovým názorem, nelze proto mluvit o ustálené judikatuře, podle které by mělo být bezvýhradně postupováno. Odborná veřejnost zaujímá opačný názor (např. Marek, K., Průcha, P.: Nové stavební právo, Masarykova univerzita Brno 2007, str. 89 a násl.; Staša, J.: Správní postupy podle nového stavebního zákona, in. Ochrana životního prostředí ve správním soudnictví, LexisNexis CZ, Praha-Justiční akademie, Kroměříž, 2008, str. 42, 47; Doležal, J., Jareček, J., Sedláčková, V., Sklenář, T., Tunka, M., Vobrátilová, Z.: Nový stavební zákon v teorii a praxi, Linde, Praha, 2006, str. 189; Hegenbart, M., Sakař, B. a kol.: Stavební zákon, komentář, C.H.Beck, Praha, 2008, str. 96 a násl.; Marek, K., Průcha, P.: České stavební právo v evropském kontextu, Masarykova univerzita Brno, 2009, strana 158; Vedral, J.: K právní povaze územního souhlasu, in Stavební právo – Bulletin, ČSPSP Praha, 1 – 2/2009 str. 23 a násl.). Opačný názor zaujímá i prof. JUDr. Petr Průcha, CSc, soudce Nejvyššího správního soudu (předseda senátu), který v článku K problematice územního souhlasu, in Stavební právo, Bulletin, ČSPSP Praha, 1/2010, str. 1 a násl. uvedl: *Pokud by měl právní názor vyjádřený ve výše uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu přerůst v ustálenou judikaturu, potom by to v praxi nutně vedlo k popření základních principů, na nichž je současný stavební zákon vystavěn, a ve svém důsledku by to zřejmě stavebně právní praxi inspirovalo k preferenci volby postupů ve standardním územním řízení. To by ovšem ve svém důsledku znamenalo přinejmenším rozpor s § 4 odst. 1 stavebního zákona... Územní souhlas tedy podle mého názoru formu rozhodnutí mít nemá a odvoláním jej napadnout nelze. Žalovaný se s jeho názorem plně ztotožnil.*

IV. Replika žalobců

9. Žalobci nikdy nežádali žalovaného o uplatnění opatření proti nečinnosti, ale žádali zrušení územního souhlasu z důvodu jeho nezákonnosti. Je jim v zásadě jedno, který orgán vyřídí jejich požadavky, jen když se najde orgán, který se bude věcně zabývat jejich námitkami k zákonnosti postupu a územního souhlasu. Každé rozhodnutí správního úřadu, byť není výslovně označeno jako rozhodnutí, ale má formální znaky rozhodnutí, příp. je činěno v případě, kde se obvykle vydává rozhodnutí ve věci (např. v územním řízení), musí být přezkoumatelné. Dosavadní reakce však byly pouze hledáním důvodů nezabývat se podáními žalobců směřujícími proti územnímu souhlasu.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Plzni

Z čeho soud vycházel

10. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen s.ř.s.*).

11. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných

žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

12. O věci samé rozhodl soud po provedeném jednání, při kterém žalobci i žalovaný setrvali na svých stanoviscích. Žalobci shrnuli, že jejich podání nesměřovala proti nečinnosti stavebního úřadu, protože stavební úřad na jejich námitky odpověděl, ale považovali za nutné, aby byl územní souhlas přezkoumán a zrušen, jelikož byl podle jejich názoru vydán v rozporu se stavebním zákonem. Žalovaný upozornil na novelu stavebního zákona, která dosud nenabyla účinnosti, s tím, že by měl soud již s touto novelou pracovat. Z důvodové zprávy k § 96 stavebního zákona citoval: *Nadále zůstává zachována koncepce formy územního souhlasu, tj. vyjádření sdělení stavebního úřadu ve smyslu § 154 správního řádu. Z důvodu vyloučení případných různých výkladů byla v odst. 4 jednoznačně tato forma stanovena, což postihuje vyloučení použití části druhé a třetí správního řádu při vydávání územního souhlasu. Tím je kromě jiného vyloučena i možnost podání odvolání proti vydanému územnímu souhlasu.*

Skutkový základ

13. Stavebním úřadem byl podle § 96 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), *(dále jen stavební zákon)* na základě oznámení o záměru změny využití území podaného obcí Klabava, vydán územní souhlas (dne 14. 6. 2010 pod čj. 5411/OST/10 a sp.zn. 505/OST/10 Svo) se změnou využití území pro účel: Úprava veřejného prostranství u klubovny obce Klabava – oddechová zóna pro děti a mládež na pozemcích st.p.č. 176 a p.č. 244/1 v k.ú. Klabava.

14. Požadavek žalobců o informace ohledně územního souhlasu stavební úřad odmítl s tím, že nejsou účastníky a mohou pouze žádat o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., což žalobci učinili podáním z 29. 6. 2010. V podání z 30. 6. 2010 žalobci namítali, že jsou přímými sousedy a jejich nemovitost je co do přístupu přímo závislá na předmětném veřejném pozemku, a přesto s nimi nebylo jednáno jako s účastníky řízení. Žádali, aby byl územní souhlas zrušen pro rozpor se zákonem a uvedli, v čem namítaný rozpor spatřují.

15. Stavební úřad přípisem ze 14. 7. 2010 (označeným Odpověď na podnět na zrušení územního souhlasu čj. 505/OST/10) žalobcům sdělil, že územní souhlas není správním rozhodnutím a nelze se proti němu odvolat. Považuje se za osvědčení podle § 154 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád *(dále jen správní řád)*, které lze zrušit usnesením v souladu s § 156 odst. 2 správního řádu, pokud je vydán v rozporu s právními předpisy. Stavební úřad posoudil soulad územního souhlasu s právními předpisy a na základě toho žalobcům sdělil, že neshledal jeho rozpor s právními předpisy a tudíž neshledává důvody pro jeho zrušení.

16. Přípisem z 27. 7. 2010 žalobci stavebnímu úřadu sdělili, že nesouhlasí se sdělením, které neodpovídá na jejich upozornění, jímž žádali o zrušení územního souhlasu. Ze sdělení navíc vyplývá, že stavebnímu úřadu nejsou známy poměry na místě stavby, když pomíjí existující hřiště a účelové komunikace. Dalším pochybením je nerovný přístup k osobám, které přicházejí v úvahu jako účastníci řízení, jelikož účastníky byly osoby, které mají nemovitost až za místní komunikací, ale žalobci účastníky řízení být nemohli. Shodně jako v podání z 30. 6. 2010 namítali, že shledávají rozpor územního souhlasu s právními předpisy,

a to s § 96 stavebního zákona a s § 2 odst. 2, § 3, § 4 odst. 4 a § 7 správního řádu. S poukazem na § 38 odst. 2 správního řádu žádali o nahlédnutí do spisu a právní zájem, resp. vážný důvod, prokazovali tím, že dle územního plánu vede přes pozemek, k němuž se váže záměr schválený územním souhlasem, jediná přístupová cesta (přístup a příjezd) k pozemku žalobců p.č. 240/3, který je dle téhož územního plánu určen k zástavbě rodinným domem. Nahlédnutím do spisu a projektové dokumentace se chtěli ujistit, že cesta přes dotčený pozemek bude zachována.

17. V přípisu z 20. 8. 2010 adresovaném žalovanému (označeném Výkon veřejné správy u Městského úřadu Rokycany – nesprávné a nezákonné vydání územního souhlasu) žalobci uvedli: *Dne 30. 6. 2010 jsme požádali odbor výstavby o zrušení územního souhlasu, který nám byl následně v kopii doručen 12. 7. 2010. S datem 14. 7. 2010 nám pak bylo doručeno sdělení MÚ Rokycany, že není důvodu územní souhlas rušit. Podali jsme tedy dne 27. 7. 2010 doplňující důvody, pro které dle našeho názoru je územní souhlas nezákonný, odpověď jsme již nedostali. Domníváme se, že výkon veřejné správy na úseku stavebního zákona u MÚ Rokycany není prováděn v souladu se zákony a požadavky na dobrou správu, proto Vás žádáme jako nejbližší nadřízený orgán o zásah v této věci. Důvody, pro které považujeme postup stavebního úřadu za nezákonný, jsou uvedeny v našich dopisech, shrnuty jsou tyto ... (uvedeny pod body 1 – 5). Domníváme se, že existuje několik důvodů, pro které je územní souhlas nezákonný, jen je v našem právním státě nemožné dosáhnout nápravy.*

18. Žalovaný usnesením z 15. 10. 2010, čj. RR/2924/10 rozhodl podle § 80 odst. 3 a 6 správního řádu, že nevyhovuje I. žádosti (uvedeny generálie žalobců) ze dne 27. 7. 2010, postoupené Krajskému úřadu Plzeňského kraje dne 19. 8. 2010 Městským úřadem Rokycany, o uplatnění opatření proti nečinnosti, nazvanou „Žádost“, ve věci územního souhlasu ... a II. žádosti (uvedeny generálie žalobců a právní zástupkyně JUDr. Ivany Čadkové) ze dne 20. 8. 2010, doručené Krajskému úřadu Plzeňského kraje dne 23. 8. 2010, o uplatnění opatření proti nečinnosti, nazvanou „Žádost“ ve věci výkonu veřejné správy u Městského úřadu v Rokycanech – nesprávné a nezákonné vydání územního souhlasu čj. 5411/PST/10, sp.zn. 505/OST/10 Svo ze dne 14. 6. 2010.

19. Napadené usnesení žalovaný zdůvodnil tím, že *územní souhlas není správním rozhodnutím, ale sdělením, které deklaruje, že stavebník splnil podmínky pro vydání územního souhlasu a může tedy stavbu realizovat. Protože proces vydávání územního souhlasu není správním řízením, nejsou tedy ani účastníci řízení. Územním souhlasem může být nahrazeno územní rozhodnutí a to v případech stanovených stavebním zákonem - v ust. § 96 odst. 2 stavebního zákona je uvedena skupina jednotlivých druhů staveb, jejich změn, terénních úprav a zařízení, pro které je územní souhlas postačující a současně musí být splněno i obecné kritérium uvedené v odst. 1 § 96 stavebního zákona skupinou podmínek a to zejména: musí být podáno oznámení o záměru, tento záměr musí být v zastavěném území nebo zastavitelné ploše, poměry v území se oznamovaným záměrem podstatně nemění a dále musí být splněna podmínka, že záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, k územnímu souhlasu jsou doložena, jsou-li potřebná, souhlasná (kladná) závazná stanoviska dotčených orgánů neobsahující podmínky a záměr nesmí podléhat posouzení vlivu na životní prostředí podle zvláštního právního předpisu. Výše uvedený výčet kritérií oznamovaný záměr v území k vydání územního souhlasu „Úprava veřejného prostranství u klubovny obce Klabava - oddechová zóna pro děti a mládež“ splňoval. Stavební*

úřad, nad rámec svých povinností, vydaný územní souhlas doručil i okruhu osob uvedených v § 85 odst. 2 písm. a) a b) (osoby, které by byly účastníky řízení, kdyby bylo vedeno územní řízení), kteří v souladu s § 96 odst. 3 písm. e) stavebního zákona vyznačovali svůj souhlas na situačním výkresu předkládaného záměru. V rozdělovníku vydaného územního souhlasu je tento okruh osob uveden jako účastníci, ale o účastníky v právním smyslu se nejedná, neboť jak je již uvedeno výše, není vedeno žádné správní řízení, a tedy nemohou být (existovat) ani účastníci řízení. Toto doručení územního souhlasu však nezakládá nezákonnost vydaného územního souhlasu či protiprávnost.

20. V odůvodnění napadeného usnesení žalovaný dále uvedl, že posoudil oba výše uvedené dopisy podle obsahu v souladu s § 37 odst. 1 správního řádu a na základě tohoto posouzení s ohledem na zjištění výše uvedená usoudil, že oba dopisy ... jsou svým obsahem podněty na opatření proti nečinnosti stavebního úřadu ve smyslu § 80 odst. 3 správního řádu. ... podněty na opatření proti nečinnosti ve věci přezkumu vydaného územního souhlasu se zabýval ve smyslu § 80 správního řádu a dospěl k závěru, že k nečinnosti stavebního úřadu nedošlo, neboť stavební úřad se řádně zabýval přezkumem územního souhlasu a v souladu s § 156 správního řádu přezkoumal vydaný územní souhlas s právními předpisy a svůj závěr sdělil žalobcům.

21. Nad rámec svých povinností při posouzení ochrany před nečinností dle § 80 správního řádu se žalovaný zabýval i dodržením zákonných předpisů při vydávání územního souhlasu, při kterém dospěl k závěru, že pro vydání územního souhlasu byly splněny zákonem požadované předpoklady a územní souhlas byl vydán v souladu se stavebním zákonem. Uvedl, že žalobci nejsou záměrem dotčeni na svých právech, pozemek p.p.č 240/3 v k.ú. Klabava bezprostředně sousedí s dalšími pozemky ve vlastnictví žalobců a přístup je tedy na p.p.č.240/3 zajištěn přes tyto pozemky. Pro pozemek p.p.č. 240/3 v k.ú. Klabava v současné době není zřízeno žádné věcné břemeno přístupu či příjezdu, jak je možno ověřit z výpisu z katastru nemovitostí.

Právní hodnocení

22. V žalobě žalobci uplatnili dva žalobní body. V rámci prvního žalobního bodu namítali, že jejich podání nesměřovala k opatření proti nečinnosti, ale považovali za nutné, aby byl územní souhlas přezkoumán a zrušen. V rámci druhého žalobního bodu uplatnili námitky směřující vůči zákonnosti územního souhlasu, který byl dle jejich názoru vydán v rozporu se stavebním zákonem a stavební úřad se při jeho vydání dopustil procesního pochybení, když s nimi nejednal jako s účastníky řízení.

23. Pro posouzení dané právní věci je zásadní mezi účastníky sporná otázka právní povahy územního souhlasu. Dle žalobců je územní souhlas rozhodnutím, které lze napadnout odvoláním, a žalobci v žalobě tvrdí, že tak učinili podáním ze dne 30. 6. 2010, doplněným podáním ze dne 27. 7. 2010, učiněnými vůči stavebnímu úřadu, a podáním ze dne 20. 8. 2010 učiněným vůči žalovanému, ve kterých opakovaně namítali nezákonnost územního souhlasu a nezákonnost postupu stavebního úřadu při jeho vydání, když nebyli účastníky tohoto řízení. Dle žalovaného územní souhlas není rozhodnutím ale sdělením ve smyslu 154 správního řádu, které deklaruje, že stavebník splnil podmínky pro vydání územního souhlasu a může

stavbu realizovat, proto jej nelze napadnout odvoláním, a o podání žalobců ze dne 30. 6. 2010 učiněném vůči stavebnímu úřadu bylo rozhodnuto stavebním úřadem podle § 156 odst. 2 správního řádu, podle něhož *vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit podle odstavce 1, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované vyjádření nebo osvědčení vydáno anebo sdělení učiněno, nestanoví-li zákon jiný postup; takové usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení. Na tento postup se přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX části druhé o přezkumném řízení.* Protože na podání žalobců ze dne 27. 7. 2010 již nebylo dle žalobců reagováno, jak namítali krom jiného v podání ze dne 20. 8. 2010 učiněném vůči žalovanému, bylo žalovaným rozhodováno o podání žalobců ze dne 27. 7. 2010 a ze dne 20. 8. 2010 žalobou napadeným usnesením podle § 80 odst. 3 správního řádu, podle něhož *opatření proti nečinnosti může nadřízený správní orgán učinit i v případě, kdy je z okolností zjevné, že věcně a místně příslušný správní orgán nedodrží lhůtu stanovenou pro vydání rozhodnutí o žádosti nebo zahájit řízení z moci úřední anebo v řízení řádně pokračovat. Po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník, a podle § 80 odst. 6 věta druhá správního řádu, podle něhož usnesení nadřízený správní orgán vydá i v případě, že žádosti účastníka podle odstavce 3 věty druhé nevyhoví; toto usnesení se oznamuje pouze tomuto účastníkovi; proti tomuto usnesení se nelze odvolat.*

24. Podle § 76 odst. 1 stavebního zákona *umísťovat stavby nebo zařízení, jejich změny, měnit jejich vliv na využití území, měnit využití území a chránit důležité zájmy v území lze jen na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, nestanoví-li zákon jinak.* Z uvedeného ustanovení je zřejmé, že územní rozhodnutí i územní souhlas mají shodné právní účinky, neboť na základě obou lze provádět činnosti v tomto ustanovení citované. Podmínky, za nichž postačí vydání územního souhlasu, upravuje § 96 stavebního zákona.

25. Podle § 96 odst. 1 stavebního zákona *místo územního rozhodnutí může stavební úřad vydat územní souhlas, a to na základě oznámení o záměru, pokud je záměr v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se podstatně nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Územní souhlas nelze vydat, obsahuje-li závazné stanovisko dotčeného orgánu podmínky, nebo je-li takovým závazným stanoviskem vyjádřen nesouhlas, nebo pokud záměr podléhá posouzení z hlediska vlivů na životní prostředí podle zvláštního právního předpisu.*

26. Podle § 96 odst. 2 stavebního zákona *územní souhlas postačí v případech a) staveb, jejich změn a zařízení, která nevyžadují stavební povolení ani ohlášení podle § 103 odst. 1 a 2, b) ohlašovaných staveb, jejich změn a zařízení, c) staveb pro reklamu, d) staveb umístěných v uzavřených prostorech existujících staveb, nemění-li se vliv stavby na okolí, e) úprav terénu, násypů a výkopů do 1,5 m výšky nebo hloubky, pokud nejsou větší než 300 m² a nehraničí s veřejnými komunikacemi a veřejnými prostranstvími nebo nedochází-li k nakládání s odpady, f) skladových, výstavních a manipulačních ploch do 200 m² mimo vrakovišť a skládek odpadu, g) změn druhu pozemku o výměře do 300 m², h) změn staveb.*

27. Podle § 96 odst. 3 stavebního zákona *oznámení o záměru v území obsahuje kromě obecných náležitostí údaje o požadovaném záměru a identifikační údaje dotčených pozemků a*

staveb. K oznámení žadatel připojí a) doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo doklad o právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám, které jsou předmětem řízení; tyto doklady se připojují, nelze-li tato práva ověřit v katastru nemovitostí, b) závazná stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, c) stanoviska vlastníků veřejné dopravní infrastruktury, d) jednoduchý technický popis záměru s příslušnými výkresy, e) souhlasy osob uvedených v § 85 odst. 2 písm. a) a b) vyznačené rovněž v situačním výkresu.

28. Podle § 96 odst. 4 stavebního zákona je-li záměr v souladu s požadavky uvedenými v § 90, vydá stavební úřad územní souhlas se záměrem, a to do 30 dnů ode dne jeho oznámení, a opatří situační výkres ověřovací doložkou. Dojde-li však stavební úřad k závěru, že záměr nesplňuje podmínky pro vydání souhlasu, nebo je-li třeba stanovit podmínky pro jeho realizaci, rozhodne usnesením, které vydá ve lhůtě 30 dnů od oznámení záměru, o projednání záměru v územním řízení. Usnesení se doručuje oznamovateli a příslušné obci.

29. Právní povahou územního souhlasu a námitek vůči němu vznesených se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 92/2008-76, uveřejněném pod č. 1814/2009 ve Sb. NSS (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v rozsudku zdejšího soudu citovaná jsou dostupná na www.nssoud.cz), jehož právní věta zní: „Územní souhlas vydaný na základě § 96 stavebního zákona z roku 2006 je rozhodnutím ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu z roku 2004, a proto je odvolání proti němu přípustné. Sdělení odvolacího orgánu, kterým byly námitky vznesené proti územnímu souhlasu shledány neopodstatněnými, je třeba považovat z materiálního hlediska za rozhodnutí o odvolání, které je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., a není tedy vyloučeno ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s.“

30. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „Územní souhlas je určitou alternativou vůči územnímu rozhodnutí; vydání územního souhlasu totiž představuje oproti procesu vydání územního rozhodnutí procesně jednodušší postup. V mnohém se podobá souhlasu s provedením ohlášené stavby, terénní úpravy nebo zařízení (§ 106 stavebního zákona), jehož vydání opět znamená jednodušší variantu oproti řízení o vydání stavebního povolení. Lze proto v této souvislosti pro ilustraci poukázat na judikaturu zdejšího soudu k povaze sdělení stavebního úřadu, že nemá námitek proti provedení ohlášené drobné stavby, stavební úpravy nebo udržovací práce (§ 57 odst. 2 zákona č. 50/1976). V rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2007, čj. 2 Aps 1/2006 – 80, publ. pod č. 1176/2007 Sb. NSS, se uvádí: „Sdělení vydané podle ustanovení § 57 odst. 2 stavebního zákona je možno vymezit jako individuální správní akt, vydaný v rámci vztahu mezi stavebním úřadem a stavebníkem a mající přímé právní účinky právě jen na stavebníka. Na ostatní subjekty může mít dopady toliko zprostředkované a před jejich negativními důsledky se lze dostatečně bránit v rámci soukromoprávní ochrany.“ (Shodně rozsudek NSS ze dne 26. 6. 2008, čj. 7 As 1/2008-86).“

31. „Územnímu rozhodnutí i územnímu souhlasu je společné, že s ohledem na § 76 odst. 2 stavebního zákona musí žadatel dbát požadavků uvedených v § 90 tohoto zákona. Těmi jsou soulad s územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, požadavky stavebního zákona a prováděcích předpisů, s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu a s požadavky zvláštních zákonů, stanovisky dotčených orgánů a ochranou

práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Právě ochrana práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení je v případě územního souhlasu zajištěna tak, že žadatel musí k žádosti o vydání územního souhlasu doložit souhlasy osob uvedených v § 85 odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona vyznačených rovněž v situačním výkresu [§ 96 odst. 3 písm. e) stavebního zákona]. Jedná se tedy o souhlasy vlastníků nemovitostí, na nichž má být záměr uskutečněn, a osob oprávněných z jiných věcných práv k těmto nemovitostem a dále tzv. sousedů (k tomuto pojmu viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008 – 48, č. 1641/2008 Sb. NSS). Územní souhlas je tedy individuálním správním aktem, který má přímé účinky na žadatele o vydání územního souhlasu (viz judikatura ...shora), ale může se též přímo dotknout práv třetích osob. Stavební zákon s tím explicitně počítá, neboť vydání územního souhlasu podmiňuje doložením souhlasů se záměrem všech osob, které jím mohou být dotčeny na svých právech.“

32. Na základě predestřených úvah přistoupil Nejvyšší správní soud k posouzení povahy územního souhlasu a uvedl: „Doktrína stavebního práva uvádí, že územní souhlas je tzv. jiným správním úkonem vydávaným dle části čtvrté správního řádu (srov. Hegenbart, M. - Sakař, B. a kol. Stavební zákon. Komentář, C.H. Beck, Praha 2008, s. 253, shodně Doležal, J. a kol. Nový stavební zákon v teorii a praxi a předpisy související s poznámkami, Linde Praha, Praha 2006, s. 189-190). Část čtvrtá správního řádu upravuje tzv. jiné správní úkony (formálně označené např. jako vyjádření, osvědčení a sdělení), které se vyznačují tím, že přímo nezasahují do práv žádné osoby, resp. jejich prostřednictvím se nezakládají, nemění ani neruší práva nebo povinnosti jmenovitě určených osob a ani se jimi v určité věci neprohláší, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá (Vedral, J. Správní řád. Komentář, BOVA POLYGON, Praha 2006, s. 878, shodně S. Skulová in: Skulová, S., Průcha, P., Havlan, P., Kadečka, S. Správní právo procesní, EUROLEX BOHEMIA, Praha 2005, s. 246, dále J. Staša in: Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část, 6. vydání, C.H.Beck, Praha 2006, s. 265). Podle části čtvrté správního řádu se postupuje při úkonech, které se řídí správním řádem (§ 1 odst. 1 správního řádu) a nejsou správními rozhodnutími, ani opatřeními obecné povahy (Vedral, J. cit. dílo, s. 880). Úkonem dle části čtvrté správního řádu tak nikdy nemůže být úkon, který je po materiální stránce rozhodnutím ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu.“

33. „Územní souhlas je však pojmově v rozporu s právě uvedenými znaky jiných správních úkonů. Zakládá totiž práva žadateli o souhlas a přímo se dotýká práv a povinností ostatních subjektů vymezených v § 85 odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona. Na této skutečnosti nic nemění ani jejich souhlas se záměrem žadatele o územní souhlas, který je podmínkou pro jeho vydání. Tyto subjekty vyjádřením svého souhlasu pouze svolují k zásahu do svých práv a povinností; aprobovaný zásah však zůstává zásahem. Územní souhlas má nadto stejné právní účinky jako územní rozhodnutí, když se od územního rozhodnutí odlišuje jen tím, že územní souhlas se vydává ve skutkově a procesně jednodušších případech, které mají bezkonfliktní povahu (srov. však dále). Územní rozhodnutí je přitom nepochybně správním rozhodnutím. V tomto konkrétním případě založil územní souhlas osobě zúčastněné na řízení právo postavit základnové stanice GSM, a to na střeše domu ve vlastnictví jiných subjektů, a není ani vyloučen zásah do práv tzv. sousedů (srov. ... shora). Nejvyšší správní soud proto s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že územní souhlas je rozhodnutím ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu.“

34. „Dle § 192 stavebního zákona se na postupy a řízení použijí ustanovení správního řádu, není-li stanoveno jinak. Úprava vydání územního souhlasu obsažená v § 96 stavebního zákona obsahuje částečně odlišný postup od klasického správního řízení, aplikace některých ustanovení správního řádu o správním řízení je tak již z povahy vyloučena. Není však vyloučeno podání odvolání (§ 81 odst. 1 správního řádu – proti rozhodnutí se lze odvolat), ačkoliv vzhledem k tomu, že předpokladem vydání územního souhlasu je bezkonfliktnost daná souhlasem osob uvedených v § 85 odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona, budou tyto situace spíše velmi vzácné. Častější naopak budou odvolání proti územnímu souhlasu podaná osobami (jako jsou stěžovatelé), které tvrdí, že jsou dotčeny na svých právech, ovšem stavební úřad vydal územní souhlas bez jejich souhlasu, tedy v rozporu se zákonem. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že výklad opačný, podle něhož územní souhlas rozhodnutím není, by takovýmto osobám odejmul možnost svá práva ochránit stanoveným postupem u správního orgánu a odňal by jim i právo na přístup k soudu (čl. 36 Listiny základních práv a svobod).“

35. K námitkám vůči územnímu souhlasu, v nichž bylo navrhováno jeho zrušení, Nejvyšší správní soud uvedl: „Úkony je nezbytné posuzovat zásadně podle jejich obsahu, nikoliv označení (§ 37 odst. 1 správního řádu), tedy materiálně (k čemu směřují), nikoliv formálně. a dochází k závěru, že je žalobou napadené sdělení žalovaného po materiální stránce rozhodnutím ve smyslu správního řádu i ve smyslu § 65 s. ř. s., neboť se jím zakládají, mění či ruší práva a povinnosti (v tomto případě založilo definitivně a pravomocně oprávnění osoby zúčastněné na řízení realizovat daný záměr, což se promítá dle tvrzení stěžovatelů též do jejich právní sféry), a není tedy vyloučeno z kognice správních soudů dle § 70 písm. a) s. ř. s. ani jiných ustanovení zákona.“

36. S uvedenou argumentací Nejvyššího správního soudu se zdejší soud ztotožňuje, i když se jedná v judikatuře Nejvyššího správního soudu o rozhodnutí jediné a, jak uvedl ve vyjádření k žalobě žalovaný, v odborné veřejnosti existuje názor opačný (odst. 8).

37. Závaznost judikatury Nejvyššího správního soudu pro soudy rozhodující ve správním soudnictví vychází z § 12 s.ř.s., kde je uvedeno, že Nejvyšší správní soud jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem, a dále rozhoduje v dalších případech stanovených tímto nebo zvláštním zákonem. K uvedené problematice se Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 16. 8. 2006, čj. 1 Aps 2/2006-68 (www.nssoud.cz), kde uvedl: Zajišťování jednoty judikatury je úkolem nejen pro samotný Nejvyšší správní soud, ale též pro krajské soudy, byť se každý z nich na dosahování tohoto cíle podílí jiným způsobem: zatímco Nejvyšší správní soud případné rozpory v rozhodovací činnosti krajských soudů svou judikaturou odstraňuje, krajské soudy jsou povinny tuto judikaturu znát a řídit se jí; v žádném případě nemohou zaujímáním protichůdných názorů zakládat nové rozpory v judikatuře a zvyšovat tím právní nejistotu. Ze samotného § 12 s. ř. s. tedy lze dovodit, že je v něm implicitně vyjádřena povinnost krajského soudu řídit se právním názorem Nejvyššího správního soudu též v obdobných věcech. K soudem učiněnému výkladu určité problematiky se pak vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. III. ÚS 252/04 (<http://nalus.usoud.cz>), kde uvedl: Jakkoliv Česká republika nenáleží k zemím angloamerického typu právní kultury, soudem

učiněný výklad by měl být východiskem pro rozhodování pozdějších případů stejného druhu, a to za současně splněné podmínky, že následně nejsou shledány dostatečně relevantní důvody, opravňující změnu učiněného výkladu. Soud rozhodující v této právní věci neshledal takové dostatečně relevantní důvody, které by jej opravňovaly ke změně výkladu učiněného v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ohledně právní povahy územního souhlasu.

38. V dané právní věci stavební úřad obdržel od žalobců podání z 30. 6. 2010, které obsahovalo námitky vůči územnímu souhlasu. Stavební úřad žalobcům odpověděl sdělením ze dne 14. 7. 2010. Žalobci vyjádřili nesouhlas s tímto sdělením podáním ze dne 27. 7. 2010. Stavební úřad proto předal spis se svým stanoviskem žalovanému, kterému bylo následně doručeno podání žalobců ze dne 20. 8. 2010. Žalovaný na podání žalobců ze dne 27. 7. 2010 a na podání ze dne 20. 8. 2010 reagoval žalobou napadeným usnesením. V daném případě se jedná o situaci obdobnou, jakou posuzoval v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud.

39. Zdejší soud se proto v situaci, kdy se ztotožnil s citovaným judikátem Nejvyššího správního soudu, a dovodil, že je odvolání proti územnímu souhlasu přípustné, zabýval otázkou, zda bylo správné, že žalovaný posoudil podání žalobců ze dne 27. 7. 2010 a ze dne 20. 8. 2010 jako žádost žalobců o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 3 správního řádu nebo zda měl tato podání žalobců a podání ze dne 30. 6. 2010 považovat za odvolání a rozhodnout o nich postupem podle § 81 a násl. správního řádu.

40. Podle § 37 odst. 2 správního řádu *z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.*

41. Podle § 82 odst. 2 správního řádu *odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.*

42. Z podání žalobců z 30. 6. 2010 je patrné, kdo je činí (žalobci jsou zde řádně identifikováni), které věci se týká (vydaného územního souhlasu), co navrhuje (zrušení územního souhlasu) a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy [Opatření na pozemku p.č. 244/1se žalobců jako vlastníků sousedního pozemku p.č. 240/3 přímo dotkne, neboť přístup k pozemku žalobců, podle územního plánu určeného ke stavbě rodinného domu, je zajištěn přes pozemek p.č. 244/1 a žalobci nebyli osloveni ve smyslu § 96 odst. 3 písm. e) stavebního zákona a nedali k záměru obce souhlas.]. Podání žalobců ze dne 30. 6. 2010 je proto nutno považovat za odvolání ve smyslu § 81 správního řádu, neboť je odvoláním po materiální stránce a obsahuje i formální náležitosti odvolání podle § 82 odst. 2 správního řádu. Stavební úřad není funkčně příslušný k vydání rozhodnutí o odvolání, provádí však přípravné úkony odvolacího řízení podle § 86 správního řádu. Pokud stavební úřad žalobcům přípisem ze dne 14. 6. 2010 sdělil, že neshledal rozpor s právními předpisy u vydaného územního souhlasu, lze tento přípis považovat za stanovisko stavebního úřadu k odvolání,

které zaslal žalobcům. I když takový postup není ve správním řádu po podání odvolání upraven, není nezákonným, neboť toto stanovisko je součástí spisu, do něhož mají žalobci právo nahlížet, a seznámit se tak s jeho obsahem. Náležitosti odvolání podle § 82 odst. 2 správního řádu má i

podání žalobců ze dne 27. 7. 2010, jímž žalobci vyjádřili nesouhlas se sdělením stavebního úřadu a argumentovali nezákonností územního souhlasu (odst. 16), a podání ze dne 20. 8. 2010 adresované žalovanému, ve kterém žalobci trvali na zrušení územního souhlasu (odst. 17). Obě tato podání je nutno považovat jak po materiální stránce, tak po formální stránce za doplnění odvolání podaného přípisem ze dne 30. 6. 2010 proti územnímu souhlasu vydanému stavebním úřadem dne 14. 6. 2010 pod čj. 5411/OST/10 a sp.zn. 505/OST/10Svo.

43. Žalobou napadené usnesení žalovaného ze dne 15. 10. 2010, čj. RR/2924/10, je pak z materiálního hlediska rozhodnutím o odvolání a žalovaný byl povinen postupovat při rozhodnutí o tomto odvolání podle § 89 odst. 2 správního řádu, podle něhož *odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy.*

44. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný pochybil, když podání žalobců ze dne 27. 7. 2010 a ze dne 20. 8. 2010 posoudil jako opatření proti nečinnosti a rozhodl o nich podle § 80 odst. 3 a 6 správního řádu. Pro takové rozhodnutí nebyl dán důvod. Za takový důvod nelze mít větu z podání žalobců ze dne 20. 8. 2010: „*Podali jsme tedy dne 27. 7. 2010 doplňující důvody, pro které dle našeho názoru je územní souhlas nezákonný, odpověď jsme již nedostali.*“ (odst. 17). Pokud žalovaný zastával názor, že je územní souhlas sdělením ve smyslu § 154 správního řádu a odvolání proti němu není přípustné, jednalo se z pohledu žalovaného o situaci, kdy žalobci podali odvolání proti rozhodnutí, proti kterému odvolání nelze podat, neboť zákon takový opravný prostředek vylučuje, tedy odvolání nepřipustné. Žalovaný tak měl odvolání žalobců jako nepřipustné zamítnout podle § 92 odst. 1 správního řádu, podle jehož věty první *opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.* I takové rozhodnutí žalovaného by však bylo soudem rozhodujícím v této právní věci přezkoumáváno z pohledu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

45. Soud shledal důvodným první žalobní bod, v němž žalobci namítali, že jejich podání nesměřovala k opatření proti nečinnosti, ale považovali za nutné, aby byl územní souhlas přezkoumán a zrušen. Protože se správní orgány obou stupňů nezabývaly věcným posouzením zákonnosti územního souhlasu, nemohl se jí v rámci daného soudního řízení zabývat ani soud. Z tohoto důvodu se soud již nezabýval druhým žalobním bodem, kde žalobci argumenotovali nezákonností územního souhlasu.

Závěr

46. Soud dospěl k závěru, že je žaloba důvodná. Zrušil proto žalobou napadené usnesení žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

VI. Náklady řízení

47. Žalobci měli ve věci plný úspěch, proto jim soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku a odměně advokátky stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif).

48. Odměna advokátky sestává z 3 úkonů právní služby, a to za jeden úkon (převzetí a příprava věci) podle § 11 odst. 1 písm. a), jeden úkon (podání žaloby) podle § 11 odst. 1 písm. d) a jeden úkon (účast ne jednání soudu) podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu. Sazba odměny za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního, jde-li o společné úkony při zastupování dvou osob, činí podle § 9 odst. 3 písm. f), § 7 a § 12 odst. 4 advokátního tarifu 3.360 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokátka za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Zástupkyně žalobců, advokátka, ve věci učinila celkem tři úkony, tj. 10.980 Kč. K odměně bylo připočteno 2.000 Kč za zaplacený soudní poplatek podle položky 14a, bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Náklady řízení tak činí 12.980 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění bylo určeno podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 19. září 2012

JUDr. Jana Daňková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová